

Κυριακή ΙΑ' Λουκά (Προπατόρων): Γαμήλια γιορτή († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 14 Δεκεμβρίου, 2018

(Λουκ. ιδ´16-24)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Πόσο συχνὰ ἔχουμε ἀκούσει τὴν σημερινὴ παραβολὴ γιὰ κείνους ποὺ κλήθηκαν στὴ Γαμήλια Γιορτὴ τοῦ Βασιλιᾶ, καὶ ἀρνήθηκαν νὰ πάνε. Ὁ ἕνας εἶχε ἀποκτήσει ἕνα κομμάτι γῆς· νόμιζε ὅτι τοῦ ἀνῆκε· στὴν πραγματικότητά ἦταν τόσο δεμένος ποὺ δὲν μπορούσε ν' ἀποδεσμευτεῖ ἀπ' αὐτήν· ἦταν φυλακισμένος σ' αὐτὸ ποὺ νόμιζε ὅτι τοῦ ἀνῆκε. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ ὅ,τι νομίζουμε ὅτι κατέχουμε· μᾶς ἀρκεῖ νὰ κρατᾶμε στὰ χέρια μας τὸ πιὸ ἀσήμαντο πράγμα - καὶ αὐτὸ τὸ χέρι γίνεται ξένο πρὸς ἐμᾶς· δὲν μπορούμε πλέον νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε, δὲν μπορούμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ μπράτσο μας, **ὅλο τὸ σῶμα μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸ ποὺ κατέχουμε ἢ φανταζόμαστε ὅτι κατέχουμε: εἴμαστε δέσμοί του.**

Ἄλλοι ἄνθρωποι ἀρνήθηκαν νὰ ἔλθουν ἐπειδὴ εἶχαν ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια: ἔπρεπε νὰ τὰ δοκιμάσουν, ἔπρεπε νὰ τελειώσουν μιὰ ἐργασία, εἶχαν ὅπως νόμιζαν μιὰν ἀποστολὴ στὴ ζωὴ τους, γιὰ τοῦτο τὸν λόγο δὲν εἶχαν χρόνο γιὰ **ὅτιδήποτε πέρα ἀπ' ὅ,τι ἀποτελοῦσε τὴν προσωπικὴ τους μέριμνα.**

Καὶ ὁ τελευταῖος ποὺ κλήθηκε ἀρνήθηκε νὰ πάει ἐπειδὴ ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἔχοντας παντρευτεῖ, πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸν γάμο κάποιου ἄλλου; **Ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὴν δικὴ του χαρὰ - πῶς θὰ μπορούσε νὰ συμμετέχει στὴ χαρὰ κάποιου ἄλλου;**

Κι ἔτσι ὅλοι τους ἀρνήθηκαν τὸ κάλεσμα.

Τοῦτη ἡ παραβολὴ δὲν μᾶς ἀφορᾷ ἄμεσα; Ὁ καθένας μας κατέχει κάτι ποὺ θεωρεῖ τόσο σημαντικὸ ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ γυρίσει τὴν πλάτη του στὸν Θεὸ - ναὶ, στὸν Θεὸ: δὲν ὑπάρχει χρόνος γιὰ προσευχή, γιὰ λατρεία.

Τὴν ἴδια ὥρα ἀπορρίπτουμε ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ μᾶς χρειάζονται, ἐπειδὴ εἴμαστε ἀπασχολημένοι μὲ τὶς δουλειές μας;

Καὶ πόσο συχνὰ συμβαίνει νὰ εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ ἢ λύπη - ἀλλὰ ἀνήκουν σ'

ἐμᾶς, τὰ ἔχουμε κλείσει στην καρδιά μας, δὲν ἔχουμε χρόνο γιὰ τὴν λύπη ἢ τὴν χαρὰ κάποιου ἄλλου.

Ἀλλὰ τότε, τὶ θὰ πρέπει νὰ κάνουμε; Κάθε Κυριακὴ στὴν Θεία Λειτουργία ἀκοῦμε, «πᾶσαν τὴν βιοτικὴ ἀποθώμεθα μέριμναν»· σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀρνηθοῦμε τὴν γῆ ὅπου ζοῦμε, τὶς μέριμνές μας, τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες ποὺ ἔρχονται στὸν δρόμο μας; Ὅχι!

Ἀλλὰ ὑπάρχει ἴσως μία ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὶς γραμμὲς ποὺ προηγούνται τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς στὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, ποὺ μᾶς λέει: Ἀναστηθήκατε μετὸν Χριστό; Βρίσκεστε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται; Εἶναι ἡ ζωὴ σας κρυμμένη μαζὶ μετὸν Χριστὸ εἰς τὸν Θεό; Τὶ σημαίνει πραγματικὰ αὐτὸ γιὰ μᾶς; Σημαίνει ὅτι ἂν εἴμαστε νεκροὶ μετὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ στὸ κάθε τι ποὺ καταστρέφει τὴν ἀγάπη, τὴν συμπόνοια, στὸ κάθε τι ποὺ ἔχει σὰν κέντρο τοῦ τὸν ἐγωισμό, ποὺ εἶναι ἀγάπη γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ποὺ δὲν ἀφήνει χῶρο γιὰ κανέναν παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας - ἐὰν εἴμαστε νεκροὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ, καὶ ἔχουμε ἀποδεχτεῖ τὴν ζωὴ μετὸν τοῦς ὅρους τοῦ Χριστοῦ, ἔτοιμοι νὰ ζήσουμε γιὰ τοῦς ἄλλους, γιὰ τὸν Χριστὸ, νὰ ζήσουμε γιὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ζωὴ ἐκείνων ποὺ βρίσκονται γύρω μας - τότε ἔχουμε ἀναστηθεῖ μαζὶ μετὸν Χριστό, καὶ ἡ ζωὴ μας εἶναι πραγματικὰ κρυμμένη μαζὶ μετὸν Χριστὸ εἰς τὸν Θεό, βρίσκεται στὰ ἴδια τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θεϊκῆς ἀγάπης! Καὶ τότε μπορούμε νὰ γυρίσουμε πρὸς τὴν γῆ· τότε, **ἀντὶ νὰ κατέχουμε μπορούμε νὰ ὑπηρετοῦμε**, ἀντὶ νὰ ὑπερισχύουμε μπορούμε νὰ προσπαθοῦμε νὰ γίνῃ ἡ δική μας γῆ ἐλεύθερη, μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἀγάπης, ἀπὸ μιὰ πράξη εὐλάβειας, **νὰ γίνῃ γῆ τοῦ Θεοῦ, νὰ μπορεῖ νὰ φέρει καρποὺς**, ὅχι σὰν νὰ βιάζεται ἀπὸ μᾶς, σὰν νὰ ἀνήκει σὲ μᾶς μετὴ βία, ἀλλὰ προσφέροντάς μας τοῦς καρποὺς τῆς μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη σωτηρίας καὶ ἀνταποδοτικῆς ἀγάπης. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὰ ἔργα μας· **καλοῦμαστε νὰ διακονήσουμε**, καλοῦμαστε νὰ φτιάξουμε μιὰ ζωὴ ποὺ νὰ εἶναι γιὰ ὅλους πράξη ἐνδιαφέροντος, ἀγάπης, φροντίδας - τότε, ὅ,τι κάνουμε γίνεταί ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἀποκτᾶει νόημα καὶ δὲν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεὸ.

Κι ἂν ἡ χαρὰ ἔχει ἔλθει στὴν καρδιά μας, εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ· ἂν ἡ θλίψη ἔχει ἔλθει στὴν καρδιά μας, μπορούμε νὰ τὴν παρουσιάσουμε στὸν Θεό, γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα μέσα στὸ μυστήριό τῆς σωτηρίας!

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ' αὐτό! Ἄς παραμερίσουμε ὅλες τὶς μέριμνες τούτης τῆς ζωῆς, ποὺ πάει νὰ πεῖ **νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι** καὶ ὄχι φυλακισμένοι: **Ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ μᾶς ἐλευθερώσει**. Καὶ τότε ἡ γῆ καὶ ὁ μόχθος μας καὶ οἱ χαρὲς καὶ οἱ θλίψεις μας θὰ γίνουν κομμάτι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τότε πραγματικὰ, ἡ ζωὴ μας θὰ βρίσκεται κρυμμένη μετὸν Χριστὸ στὸν Θεό, ἀλλὰ ἓναν Θεὸ ποὺ διάλεξε ν' ἀγαπήσει τόσο τὸν κόσμον ὥστε νὰ ἐνδυθεῖ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, νὰ φέρει στοὺς ὠμούς Του τὴν ἀνθρώπινη μοῖρα, τὴν κτιστότητα, τὴν ζωὴ σ' ἓναν ἁμαρτωλὸν κόσμον, τὶς συνέπειες τῆς ἀνθρώπινης

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

ἀμαρτίας, καὶ ἀκόμα τὴν ἀπώλεια τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι αὐτὸ ποὺ σκοτῶνει. Καὶ ἀφοῦ, μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη σωτηριολογικὴ καὶ λυτρωτικὴ, τὰ ἀποδέχτηκε ὅλα, ἀναστήθηκε, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ νὰ εἰσέλθει στὴν αἰώνια ζωὴ, τὴ ζωὴ τῆς ἀνάστασης ἐνώνοντας τὴ ζωὴ του μὲ αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

24 Δεκεμβρίου 1989

(Πηγή: kirigmata.blogspot.gr)